

[Køpke Christensen]

des ikke være nogen økonomi mellem staten og f.eks. folkehøjskolerne, men kun mellem eleven og folkehøjskolen.

Vort udgangspunkt er altså, at folkehøjskolernes med fleres problemer ikke er et resultat af manglende ressourcer, men derimod af, at markedskræfterne er sat ud af spillet på området. Det er derfor, vi med glæde har bemærket, at udviklingen på området ganske som inden for en række andre offentlige ydelser går mod øget decentralisering af ansvaret og øget brugerfinansiering eller brugerstyring.

Et vigtigt punkt i denne udvikling er efter vor opfattelse, at et større og større ansvar for skolernes drift overlades til de enkelte skolers egne administrationer. Men frihed for den enkelte skole må ses i sammenhæng med, at skolen også får ansvar, således at den kan disponere efter kundernes ønsker og behov. Uden denne kundekontrol vil decentraliseringen ingen virkning have.

Er der således tale om reel, nødvendig undervisning, kan Fremskridtspartiet godt acceptere, at det offentlige – i hvert fald i en årrække – beholder finansieringsansvaret og dermed garanterer, at alle har fuldstændig fri adgang til uddannelse. Det vigtige i denne ændring er imidlertid, at magten over systemet overføres til brugerne, at de kan vælge imellem flere tilbud på markedet, et marked, der i udgangspunktet er domineret af offentlige skoler.

Generelt kan Fremskridtspartiet altså ikke støtte dette forslag, da det dels betyder strengere betingelser for start af nye skoler, dels medfører øgede midler til skolerne og ikke til eleverne.

Charlotte Enevoldsen (CD):

Da CD's ordfører, fru Jette Pors, ikke kan være til stede, vil jeg gøre rede for CD's holdning.

Centrum-Demokraterne ser med velvilje på de stramninger, der er lagt op til på tilskudssiden. Overordnet finder vi det fornuftigt at sikre skolerne et større elevgrundlag og sikre kostskoleelementet i et videre omfang end tidligere.

Hvad angår godkendelsen af skolerne, lægger forslaget op til en stramning på det økonomiske område, således at der sikres en opbakning fra en skolekreds og der stilles et økonomisk krav til denne kreds for at oprette en sko-

le. Hvordan dette økonomiske bagland skal være, er dog ikke defineret nærmere i lovforslaget, men det må så være noget, man skal kigge på i det efterfølgende udvalgsarbejde.

CD mener, det er vigtigt med dette økonomiske krav til baglandet, idet det sikrer, at skoler ikke alene baserer sig på de driftsmæssige fordele, lovgivningen giver, og oprettelse ikke alene baserer sig derpå.

Ydermere finder vi det væsentligt, at lokalekravene strammes op, så højskolen kan være den kostskole, den bør være, netop fordi vi ønsker en skelnen mellem højskoleformen og øvrige skoleformer.

Endelig finder vi det vigtigt, at vi ved, hvad vi betaler for. Forslaget lægger op til nogle fysiske rammer, men indholdet, det, der egentlig er det væsentlige, er ikke sikret via loven, men skal bestemmes lokalt. Tidligere sikrede ministeren, at der var et indhold, som var i overensstemmelse med formålet dels via godkendelse af skolelederen, dels via godkendelse af undervisningsplanerne. Den udvikling, som lovforslaget lægger op til på dette område, finder vi i CD lidt betænkelig, og det vil vi selvfølgelig fokusere på i det videre udvalgsarbejde, som vi naturligvis vil gå positivt ind i.

Ole Vig Jensen (RV):

Forud for dette lovforslags fremsættelse er der jo forløbet en ganske lang proces. Jeg husker, at der siden vedtagelsen af 10-punktsprogrammet her i Folketinget i midten af 1980'erne har løbet en debat skoleformerne imellem og mellem skolerne og mange andre om, i hvilken udstrækning der var ønske om eller brug for en revision af det eksisterende lovgrundlag eller en helt ny lov. Men i modsætning til det øvrige folkeoplysningsområde og til andre dele af voksenundervisningen har der ikke været behov for grundlæggende ændringer på dette område. Det er tilfredsstillende, at denne konklusion – sådan som jeg har opfattet den – meget langt bygger på en dialog med og mellem skoleformerne.

Lovforslaget her er da også nærmere udtryk for en tilpasning, en ajourføring til en allerede anvendt praksis på en række områder, og det gælder såvel for skolerne, som det gælder for staten. Vigtige principper i den eksisterende lovgivning fortsætter uændret. Når der ikke er lagt op til grundlæggende ændringer, ligger